

den nysnævnte Betænkning af 25de Marts 1896, hvor det udtrykkelig siges, at rent ud uantagelige for Landstinget ere de Punkter, som dette Ting har sat ind i Loven om en Skolekommission og om en Forandring af Kaldelsesmaaden, hvilke Bestemmelser vilde gøre denne endnu mindre heldig end efter den bestaaende Lovgivning. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at de Forslag, som i saa Henseende foreligge fra Flertallet i den nu foreliggende Betænkning, maa betragtes som Antydninger af, at der ikke er den Stemning og det Ønske i dette Ting om at føre Loven igennem, som vi fra vor Side haabede og ønskede, at der var. Over for de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte med Hensyn til den bestaaende Kaldelsesret, skal jeg kun udtale, at det dog staar klart, at dersom denne Lov ikke føres igennem, saa bliver alt ved det gamle, saa bliver det her ved det bestaaende. Det forekommer mig derfor, at dette Hensyn i og for sig ikke kan være tilstrækkeligt til at hindre Lovens Gennemførelse. Men jeg skal yderligere bemærke, at den Fortolkning, som vi fra vor Side have ment at maatte godkende i Betænkningen, vistnok finder sin Berettigelse i selve det Citat, som Flertallet har anført i den foreliggende Betænkning, naar det deri staar, at der i Betænkningen om Loven af 8de Marts 1856 siges: „at hvorvel Forslagene visselig ikke uden gyldig Grund bør fraviges, bør det dog være muligt at faa dem rettede, *hvis værdige eller uduelige ere foreslaaede.*“ Det er dette, vi mene maa være Tilfældet, at naar der ikke præsenteres den kaldsberettigede Myndighed tre værdige og skikgede Ansøgere, saa maa han være berettiget til at kræve dette rettet, og til at forlange, at der virkelig gives ham et Valg mellem tre kvalificerede Ansøgere. Derimod giver jeg den ærede Ordfører Ret i, at det sikkert ikke har været Lovens Mening, at man ved Spørgsmaalet om, hvorvidt de indstillede vare kvalificerede, skulde tage Hensyn til de Kvalifikationer, som de ikke-indstillede have. Det har vistnok været Lovens Hensigt at give Kommunalbestyrererne Ret til i deres Indstillinger at foretrække yngre Ansøgere for ældre, naar de indstillede i øvrigt blot vare kvalificerede.

Jeg tilstaar, at jeg i og for sig ikke anser den hele Kaldelsesmaade for særlig heldig, og jeg anser den navnlig for uheldig for Lærerstanden; men jeg skal ikke nu komme nærmere ind herpaa. Jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om man ved denne Løjlighed havde kunnet faa gennemført saadanne Ændringer i Bestemmelserne, som gjorde dem mere betryggende for Lærerne. Men vi have, som sagt, fra vor Side ladet dette Punkt falde; og videre end dertil tror jeg ikke godt, man kan forlange, at vi skulle gaa. Mindretallet har derfor ikke kunnet tiltræde Flertallets Forslag om paa ny at sætte Bestemmelserne om Forandring i Sammensætningen af Skolekommissionerne ind i Loven, og jeg har særlig for mit Vedkommende ikke kunnet gaa med til forskellige af de Forslag, som sigte paa at nedsætte Lønningerne noget. Jeg indrømmer, at for saa vidt Spørgsmaalet om Lønningerne angaar, er det ikke store Spørgsmaal, der ligge Tingene imellem. Det er kun paa enkelte Punkter, der er nogen Uenighed, men med Undtagelse af et enkelt Punkt, hvor jeg ikke har ment, at der var Grund til at afvige fra Flertallets Forslag, har jeg dog ikke fundet Anledning til at gaa med til Forslaget om at nedsætte de af det andet Ting vedtagne Lønninger. Jeg skal imidlertid, som sagt, erkende, at de Forslag, som i saa Henseende foreligge, ere af mere underordnet Betydning. Var det kun derom, Striden drejede sig, vilde der sikkert være al Udsigt til, at Uoverensstemmelserne kunde fjernes. — Jeg har heller ikke kunnet gaa med til Ændringsforslag Nr. 14, netop fordi dette er et Punkt, som i Landstingsudvalgets nys citerede Betænkning er blevet nævnt som et af dem, der sikkert vilde blive en Hindring for Lovforslagets Gennemførelse. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmalets Realitet, men kun holde mig til, at jeg for mit Vedkommende ikke har ønsket at være med til at opstille et Forslag, som kunde berede Lovforslagets Gennemførelse Vanskeligheder. — Jeg skal indskrænke mig til disse Udtalelser. Sagen er jo nu saa udebatteret, at der ingen Grund er til at holde lange Foredrag om den. Jeg skal slutte med atter at udtale mit og mine Meningsfællers levende Ønske om,